

DOMA JE DOMA

Rodinná katechézka 139-2020 (714)

www.inky.sk

týždeň po 14. 6. 2020

... alebo o tom, čo to vlastne je, byť veriacim človekom a milovať Boha.

BOŽIE SLOVO:

(1 Pt 2,10-12)

Čítanie z Druhého listu sv. apoštola Petra: *Kedysi ste ani ľuďom neboli, a teraz ste Boží ľud; vy, čo ste nedosiahli milosrdenstvo, teraz ste milosrdenstvo dosiahli.* ¹¹ *Milovaní, prosím vás ako cudzincov a pútnikov: zdržajte sa telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši.* ¹² *Vaše správanie medzi pohanmi nech je vzorné, aby videli vaše dobré skutky a v deň navštívenia oslavovali Boha práve za to, z čoho vás osočujú ako zločincov.* Počuli sme Božie slovo!

KATECHÉZKA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 616, 700, 696, 664, 671)

Keď na to tak príde, ono my vlastne ani poriadne nevieme, čo to znamená, byť veriacim človekom!

Byť veriacim človekom znamená, že je tu domov, Nebo, a mi do neho patríme, sme tam doma; je tu Boží život, ktorý sa v ňom žije, tak ho žijeme; je tu rodina, Božie rodina, a tak do nej patríme; a je tu s nami Boh, ktorý je náš Otec a náš Vykupiteľ a tak mu bezmedzne a samozrejme dôverujeme. Je to tá najnormálnejšia vec na svete. Akurát, že sa k nej bežne nikto neodhodlal a málokto vie, čo to znamená, byť veriacim človekom. Väčšina si myslí, že byť veriacim znamená dodržiavať nejaké rituály a nikoho nezabiť...

Vieme my vôbec, čo o to napríklad znamená pristupovať k Bohu ako otcovi? To znamená pristupovať k Nemu ako k tej prvej, *najbližšej* a najdôveryhodnejšej osobe, bez strachu, bez pochybovania, je predsa našim Otcom, nie *záhadným a nevyspytateľným kapitánom Nemom* či *sedemhlavým drakom*! Znamená to ísť za Ním ako k tomu *prvému*, na ktorého sa obraciam s prosbou o poučenie, o vedenie, o pomoc, o čokoľvek, mať k Nemu bližšie a väčšiu dôveru, než k čomukoľvek na tomto šírom svete, jednoducho preto, že je to náš otec. *Je to podobné, ako keď sa cudzinec pri problémoch úplne samozrejme a s úplnou dôverou obracia na svoju ambasádu alebo syn či dcéra bohatého a vplyvného otca sa obracia úplne samozrejme na neho a on ju/jeho napadne ako úplne prvý, ktorý by jej pomohol problém vyriešiť a o ktorom ani najmenej nepochybuje, je predsa jeho/jej otec!* Ako hovorí Písmo: *"Pán je so mnou ako mocný hrdina, nuž moji prenasledovatelia sa potknú a nič nez môžu, zahanbia sa veľmi, že nič nedosiahli, hanbou večnou, nezabudnuteľnou."* (Jer 20,11)

Sme vsuktu vo svete ako *bohatí cudzinci, ktorí sa na rozdiel od domorodcov naokolo môžu obrátiť a aj sa stále vo všetkom obracajú na svojho bohatého otca a svoju bohatú krajinu a to všemožnými spôsobmi, od platby kreditnou kartou až po využívanie služieb a ochrany cestovného pasu.* Dobré to vidieť u Ježiša, nášho brata, prvorodeného spomedzi nás: *"Ježiš pozdvihol oči k nebu a povedal: "Otc, ďakujem ti, že si ma vypočul. A ja som vedel, že ma vždy počuješ, ale hovorím to kvôli ľudu, čo tu stojí, aby uverili, že si ma ty poslal."*" (Jn 11,41-42)

Znamená to pristupovať k Bohu ako k tomu *prvému*, s kým trávime svoj čas, jednoducho Boh, Nebo, Božia rodina, Boží život sú tie prvé, najprirrodzenejšie, najsamozrejmejšie, najbližšie veci, ktoré v našom živote sú. Znamená to byť naozaj doma u Boha a u Boha byť doma, byť Božou domácnosťou, rodinou. Domácim Boha. Skutočne. Naozaj. Ako to povedal Ježiš istému kňazovi z Írska: *"Váž, že je mou touhou a mým potešením rozmlouvať s tebou jako člověk rozmlouvá se svým nejdrazším přítelem."* (In Sinu Jesu)

Druhou stranou tejto mince je naše vlastné rozhodnutie byť Mu v rovnakej miere synom bratom, blízkym, verným a dôverným priateľom. Žiť v Božej domácnosti, žiť život a rutinu Božej domácnosti, podieľať sa na domácich prácach Božej domácnosti, na budovaní jej domu, Cirkvi, a to všetko v úplnej samozrejmosti a naplno, pretože je to predsa náš domov, naša domácnosť, naša rodina, kde inde a čo iné by sme mali robiť a žiť? Tu sme doma! Tak ako bol aj Ježiš, ktorý vysvetľuje: *"Veru, veru, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Čo robí Otec, to robí podobne aj Syn. Ved' Otec miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám robí; a ukáže mu ešte väčšie skutky ako tieto, aby ste sa čudovali."* (Jn 5,19-20)

Krátko, stručne a prosto: Byť kresťanom znamená byť u Boha doma. Byť u Boha skutočne a samozrejme a prirodzene doma. Práve tam a len tam, pretože proste On je náš domov a preto sme aj doma práve u Neho.

A keď jedného dňa príde čas zložiť pozemský stánok, bude to presne to: žiaden odchod. Ved' nikam neodchádzame, nie my. Sme doma a doma už ostaneme, naveky. Je to svet, kto odchádza od nás. Svet, otravný a nudný, ako nepríjemný hosť v obývačke, konečne odchádza preč, my za ním zatvoríme dvere, uľahčene a radostne si vydýchame, rozosmejeme sa - a môže sa začať večnosť, krásna, uvoľnená, domácka v Domácnosti Boha.

Čím sme zase pri viere a obrátení ako presťahovaní sa zo sveta k Otcovi... *"Vstanem, pôjdem k otcovi..."* (Lk 15,18) Tak to hovorí Písmo.

Ty, Pane, si môj domov. U Teba som doma. V Tebe moje srdce konečne spočinulo.

A napriek tomu - starý človek vo mne ma znova a znova zväzda a láka svojimi starými návykmi a zlovykmi opustiť Ťa a vrátiť sa späť, do cudziny sveta...! Ako je vôbec niečo také možné? A predsa! Akí to sme? Opustiť domov a blúdiť cudzinou namiesto toho, aby sme sa z cudziny vrátili domov! Pane, odpusť mi a prijmi mňa, nehodného, k sebe, do svojho Domu!

UVAŽUJEME:

V Písme nenávidieť znamená čokoľvek od *skutočne smrteľne nenávidieť* až po *milovať*, ale až na druhom mieste.

Odtiaľ potom definícia lásky: milovať znamená *dať milovaného na prvé miesto*, uprednostniť ho pred všetkým ostatným. Nie je to *pocit* ani nič podobné. Je to presne toto *uprednostnenie*.

Preto môže byť láska k Bohu prikázaná. Je to akt vôle. Boha miluje ten, kto Ho vo svojom živote, konaní, rozhodovaní sa uprednostňuje pred všetkým ostatným a všetko ostatné miluje, ale až po ňom, čiže v reči Biblie: "nenávidí".

"A ty budeš milovať Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou." (Dt 6, 5)

"Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojím učeníkom." (Lk 14, 26)

To, čo takto milujeme a uprednostňujeme pred všetkým ostatným, je našim bohom. Pre niekoho (väčšinu ľudí asi) sú bohom peniaze a majetok, potom zdravie, pre niekoho posilňovňa a šport, pre niekoho kariéra a postavenie, pre iného záľuby, pre ďalšieho zábava a pohodlie...

Pre nás, kresťanov, je to Boh a Jeho Kráľovstvo, čiže Jeho Cirkev.

Viera a nádej sú postoje, v ktorých si volíme Boha ako toho, komu dôverujeme a kto je pre nás tým prvým a najbližším, na koho sa obraciam, koho počúvame.

Láska je potom rozhodnutie sa dať Ho na prvé miesto aj vo svojom živote, vo svojom konaní, vo svojich túžbach, plánoch, rozhodovaní, vo všetkom - pretože On je cieľom nášho života, našim dedičstvom, Jeho sme si vyvolili za Otca, Brata i Ženicha a Jeho Rodinu za svoj domov.

Viera a nádej robia Boha tým najbližším, ktorého máme. Láska robí Boha tým prvým v našom živote, ktorému sa podriaďuje a prispôsobuje úplne všetko ostatné.

REFLEXIA:

Sme už presťahovaní do Neba - svojím srdcom? Zanechali sme už svet a všetko v ňom - vo svojom srdci a sme „*chudobní v duchu*“? Je pre nás Boh tým prvým a najbližším, na ktorého sa ako prvého obraciam, na ktorého sa ako prvého spolieham, ktorého vo všetkom ako prvého počúvame? Je na prvom mieste?